

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: O. A. J., ev. č. X, nar. X
státní příslušnost X
hlášený pobyt X
adresa pro doručování X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem PO Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, č. j. OAM-116/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem

k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Finská republika.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR z důvodu obavy o svou bezpečnost v zemi původu. Ztratil svou matku a dvě sestry, které byly uneseny, a několik jeho přátel bylo zabito. Požádal o uplatnění diskreční pravomoci a převzetí žádosti o mezinárodní ochranu. Jeho setrvání v ČR je jediným racionálním řešením situace, neboť zde našel přátele, pro které je velmi důležitý a oni jsou důležití pro něj. Může být od kladného rozhodnutí finančně samostatný, přínosem pro českou kulturu; měl angažmá v X a místo může opět získat, klub mu zajišťuje ubytování. Krom toho má i další nabídky z klubů v ČR.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce byl v den, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem pobytového oprávnění vydaného Finskou republikou dne 15. 1. 2025, Finská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
7. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal*.
8. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14)*. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
9. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více*

víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

10. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 1. 2025. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má finské povolení k pobytu, kterému skončila platnost dne 15. 1. 2025, Finská republika uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Finská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
11. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti žalobce uvedl, že je státním občanem Nigérie, národnost Anaguta, křesťan, politicky aktivní nebyl, je svobodný, bezdětný. Přes Istanbul přicestoval do Prahy dne 29. 6. 2024, doklady totožnosti nemá, neboť ho 1. 12. 2024 v Ostravě okradli. Současný pobyt je jeho prvním pobytem v EU, měl finské oprávnění k pobytu, průkaz již nemá, povolení bylo platné do ledna 2025. Jedná se o první žádost o mezinárodní ochranu. Je zdravý, hraje fotbal, pracoval jako truhlář. K důvodům uvedl, že v místě bydliště mají křesťané obtížnou situaci, je na ně hodně útoků, během útoků B. H. přišel o přátele, dvě sestry a matku. Mohl odjet jen proto, že měl talent na sport.
12. Z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu plyne, že po fotbalových testech získal angažmá v X ve Finsku, dostal vízum dne 15. 1. 2024, měl odletět 28. 1. 2024, ale jeho kouč zemřel a on tratil kontakt na agenta. Do ČR přicestoval, protože zde má přátele. Tráví si nimi čas, zahrají si společně fotbal, měl smlouvu s českým klubem v nižší soutěži, ta skončila 31. 12. 2024. S Finskou republikou problémy neměl, důvodem, proč by měl zůstat v ČR, je množství přátel, které zde má, kteří jsou na něj hodní, nebylo by to pro něj snadné, on sám přináší lidem radost, když je s nimi, usmívají se. Nejbližší sociální vazby v EU nemá.
13. V rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí uvedl, že aktuálně nemá v ČR fotbalovou smlouvu, ale jeho kamarádi ho v ČR potřebují, pokud odjede, nebudou šťastní, jejich život nebude stejný, je pro ně důležitý. Pro lidi je požehnáním a lidé, které po své cestě potká, jsou pro něj důležití. Bude respektovat zákony.
14. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
15. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné věcné důvody, proč by nemohl vycestovat do Finska. Žádné náznaky případné hrozby

pronásledování na území Finska neuvedl. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování k Finsku nevztáhl.

16. Úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Finska. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány.
17. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Finska, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 22. 12. 2023 ohledně azylového systému ve Finsku, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplyvají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje.
18. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému ve Finsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostatcích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Finská republika akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
19. V řízení nevyšly najevo žádné objektivní okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Finska. Celá žaloba je v subjektivní rovině a směřuje především k uplatnění diskrečního oprávnění ČR.
20. Pokud jde o možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, které se žalobce domáhal v podané žalobě, z řízení před žalovaným nevyplývaly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl citovaný článek aplikovat.
21. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

22. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III *členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.* CS 29.6.2013 Úřední věstník Evropské unie L 180/41

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

23. K čl. 17 nařízení Dublin III existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu i krajských správních soudů. Všeobecně je zdůrazňováno, že se jedná o diskreční oprávnění, který je vyhrazeno výjimečným případům. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. (...) Vystaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“
24. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83 uvedl, že: „Je pravdou, že dublinské nařízení obsahuje definici rodinného příslušníka, za kterého považuje pouze nukleární rodinu v podobě manžel, manželka a nezletilé děti. Rodinní příslušníci žalobců žijící na území ČR tuto definici nenaplňují. Je však potřeba si uvědomit, že pokud by žalobci měli na území ČR rodinné příslušníky ve smyslu definice obsažené v dublinském nařízení, mělo by to přímý vliv na určení státu příslušného k posouzení jejich azylové žádosti (viz čl. 9, 10 a 11 nařízení). Z toho vyplývá, že pro účely aplikace čl. 17 dublinského nařízení mají význam právě rodinné vazby odlišné od těch, s nimiž počítá definice rodinného příslušníka. Proto i přítomnost vzdálenějších příbuzných na území předávajícího státu by měla být náležitě zohledněna při úvahách státu o možné převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.“ V citovaném rozsudku odkázal zdejší soud i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44, dle kterého: „Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“.

25. V napadeném rozhodnutí se žalovaný k možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. odkázal na to, že žalobce má na území ČR známé pouze z prostředí fotbalového klubu, žádné rodinné příslušníky ani jiné nejbližší sociální vazby, v minulosti na území ČR dlouhodobě nepobýval, tj. nemá zde vybudované podstatné a dlouhodobé kulturně-sociální vazby. Dále žalovaný uvedl, že žalobci bude na území Finské republiky nabídnuto ubytování a bude moci čerpat z další vstupní pomoci. K samotným důvodům vycestování odkázal na to, že žalobce vycestoval z Nigérie jako aktivní sportovec do Finska za sportovní kariérou a bude moci dále ve Finsku v tomto záměru pokračovat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za přezkoumatelné a dostatečné.
26. Soud ze správního spisu i ze žaloby shledal, že žalobce žádal o uplatnění diskrečního oprávnění ze strany ČR z důvodu vazby na jeho přátele v ČR a možnost získání sportovního angažmá. Vazby na „přátele“ jsou toliko tvrzením žalobce, žádné blízké sociální vazby v ČR ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem neprokázal. Pokud jde o případné zaměstnání ve fotbalovém klubu v ČR, tak jeho smlouva skončila k 31. 12. 2024 (jak uvedl sám žalobce), žádné důvodné indicie k jejímu prodloužení (např. oficiální zájem klubu) taktéž ani žalovanému ani soudu nedoložil. Jak správně uvedl žalovaný, původní pracovní zájem o žalobce projevil finský klub a žalobci nic nebrání pokračovat ve sportovních ambicích ve Finsku.
27. Skutečnost, že jsou lidé z přítomnosti žalobce šťastní, není důvod pro převzetí pravomoci, jakkoliv soud rozumí žalobci v jeho zájmu o posouzení žádosti na území ČR. Námitky stran aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. proto taktéž nejsou důvodné.
28. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
31. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 4. dubna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce